

Bílá hraběnka

Dáma v černém

DVĚ EKNIHY
ZA CENU JEDNÉ!

Florence Warden

Splendidum družstvo

BÍLÁ HRABĚŇENKA / DÁMA V ČERNÉM

FLORENCE WARDEN

Splendidum družstvo • Vražné, Hynčice

BÍLÁ HRABĚNKA

DÁMA V ČERNÉM

Copyright © Florence Warden, 1895

Cover © Splendidum družstvo, 2023

Czech Edition © Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice, 2023

První el. vydání

ISBN 978-80-7681-222-2 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-223-9 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-224-6 (PDF)

Z anglického originálu *The white countess / A lady in black* by Florence Warden, přeložila Tereza

Novotná.

Obsah

BÍLÁ HRABĚNKA
KAPITOLA I.
KAPITOLA II.
KAPITOLA III.
KAPITOLA IV.
KAPITOLA V.
KAPITOLA VI.
KAPITOLA VII.
KAPITOLA VIII.
KAPITOLA IX.
KAPITOLA X.
KAPITOLA XI.
KAPITOLA XII.
KAPITOLA XIII.
KAPITOLA XIV.
KAPITOLA XV.
KAPITOLA XVI.
KAPITOLA XVII.
KAPITOLA XVIII.
KAPITOLA XIX.
KAPITOLA XX.
KAPITOLA XXI.
KAPITOLA XXII.
KAPITOLA XXIII.
KAPITOLA XXIV.
KAPITOLA XXV.
KAPITOLA XXVI.
DÁMA V ČERNÉM

KAPITOLA I.
KAPITOLA II.
KAPITOLA III.
KAPITOLA IV.
KAPITOLA V.
KAPITOLA VI.
KAPITOLA VII.
KAPITOLA VIII.
KAPITOLA IX.
KAPITOLA X.
KAPITOLA XI.
KAPITOLA XII.
KAPITOLA XIII.
KAPITOLA XIV.
KAPITOLA XV.

BÍLÁ HRABĚNKA

KAPITOLA I.

“Ach, Gerarde, ty máš, ale protáhlý obličej! Co se děje? Někdo ti vykradl kapsu?”

Byla to krásná mladá žena Gerarda Angmeringa, kdo mu kladl tyto úsměvné otázky na prahu skromného bytečku v Západním Kensingtonu, kde jako většina mladých párů s malými příjmy v dnešní době očekávali, že najdou klid, radost a veškeré pohodlí domova v “sídle” postaveném z hromady dřeva, kde platili stovku ročně a bylo slyšet o čem se sousedi baví.

Gerard, jehož tvář instinktivně změkla hned při prvním slově jeho ženy, řekl “šššš”, strčil ji do jejich malého obývacího pokoje a zavřel dveře.

“V bance mám potíže,” řekl. “Nechtěl jsem ti to říkat. Ale když už se tak ptáš, tak asi musím s pravdou ven.”

“Ach, Gerarde, jaké potíže?”

“No, netvař se tak vyděšeně, milá. To bude v pořádku. Alespoň předpokládám, že ano, doufám, že ano. Slyšela jsi, jak jsem mluvil o siru Richmondu Hornthwaitovi, o tom starém pánovi, který nám dělá tolik potíží – pořád nám posílá imperativní vzkazy, abychom za ním šli, protože zapomněl něco, co nám měl říct?”

“Ano, ten starý pán, co bydlí v Chislehurstu.”

“Ano. Právě zjistil – nebo si myslí, že zjistil – že z jeho účtu byly proplaceny tři šeky, které nikdy nepodepsal a které jsou ve skutečnosti padělané.”

“Ach, bože! A lidé z banky jsou z toho samozřejmě velmi rozrušení!”

Gerard, který byl velmi bledý, přikývl. Nastalo dlouhé ticho a Audrey, která se stále držela svého manžela, si s odporným pocitem tísně a hrůzy uvědomila, že ještě neslyšela to nejhorší.

“No,” řekla zdrceně, “a co dál?”

Gerard Angmering na ni náhle obrátil oči, v nichž se neomylně zračil děs. Pokusil se promluvit, ale nemohl. Audrey se přitiskla těsněji k jeho paži, položila mu pravou ruku kolem krku, držela ho u sebe, utěšovala, povzbuzovala, s instinktivním vědomím milující ženy, která je připravena slyšet to nejhorší.

Neřekla ani slovo, ale on věděl, že ví, co přijde. Věděl to tak dobře, že když se mu vrátily zbytky chraplavého, sotva slyšitelného hlasu, předeslal svou řeč vážným, pomalým pokývnutím hlavy.

“Audrey,” zašeptal přerývaně, “On mě obviňuje. Říká – říká, že jsem vzal šeky z jeho šekové knížky – říká, že jsem je ukradl. Proboha!”

Dopotácel se k malé pohovce a padl na ni, stále s těmi přilnavými pažemi, které ho pevně objímaly, s krásnými přitažlivými očima své ženy, upřenými ve vášnivé něze a úzkosti na jeho tvář.

Ale po prvních okamžicích němého zděšení se vzbouřila při pomyšlení, že by mohli jejího Gerarda podezírat z tak hrozné věci. Rychle zvedla hlavu, oči se jí zableskly, nesouhlasně, zlostně se zasmála, když mu pohlédla do stále ještě téměř chlapecké tváře.

“Gerarde, proč se tím trápíš? Vždyť je to směšné! Je to fraška! Ty přece nejsi zloděj! Ty! Přece tě všichni musí znát! Vždyť ten starý sir Richmond tě zná taky! Zná tě a má tě rád! Proč by jinak vždycky posílal pro tebe, když chce někoho z banky?”

Mladík vzhlédl. Skleslý, sklíčený, ohromený, cítil útěchu z tohoto rozhořčení, z tohoto údivu. Otočil se k ní, vzal její půvabnou tvář do dlaní a něžně se zadíval do velkých modrých očí, na rudé, plné rty, na jemné vlny zlatých vlasů, které se jí uvolnily kolem čela.

“Požehnej ti lásko, tvůj hněv mi dělá dobře! Na mou duši, když se na mě všichni tak dívali a tak se mě vyptávali a říkali, že jsem v téhle hrozné věci musel být tak či onak vinen, skoro jsem si nakonec začal myslet, že jsem to udělal!”

“Gerarde! Jak sis to mohl myslet?”

“No, napadlo mě to tak náhle, tak nečekaně, víš, že jsem měl pocit, jako by se zřítily nebesa, nebo že musím být někdo jiný. Mohl jsem jen zírat, koktat a chovat se, myslím, přesně tak, jak by se choval nějaký darebák!”

“Ach, Gerarde!”

“No, nemohl jsem si pomoci. Byl jsem v šoku.”

“Měl jsi být rozhořčený. Měl jsi jim říct, co si o jejich urážkách myslíš!”

“No, nemohl jsem. Byl jsem příliš zasažen tím, co si o mně myslí oni!”

“Tak mi řekni, co říkali.”

“No, ptali se mě, kdo vzal siru Richmondovi jeho poslední šekovou knížku. Pak se mě ptali, kdy to bylo a jestli si pamatuji nějaké okolnosti té situace. A po malé nápovědě – protože jsem tam byl za tou či onou pochůzkou tak často, že bylo těžké zjistit přesné

datum – jsem zjistil, že to bylo v sobotu, kdy jsem šekovou knížku vezl, a že jsem se cestou vrátil domů na oběd. Pak přišel přívál otázek, jak dlouho jsem v bytě pobýval, jací lidé v něm byli a tak dále. Chtěli vědět, jestli v bytě byl někdo jiný než my dva. Nebyl, že ne?”

Audrey byla příliš rozrušená, než aby si vzpomněla. Nakonec se zeptali služky, která tvořila celý jejich skromný personál, a zjistili, že pokud byl v bytě v danou sobotu někdo jiný než oni, byla to buď stará paní Websterová, sousedka, nebo pan Candover, bohatý přítel, který měl hezký byt na Victoria Street a který je občas o sobotách vozil svým kočárem na projížďky na venkov.

Oba tito lidé byli mimo podezření, a tak se po chvíli tichého zděšení a zmatku vrátili k tomu, co se stalo v kanceláři.

“Pokračuj v tom, co ti říkali,” řekla Audrey vyděšeným šepotem.

“No, vypadá to, že sir Richmond včera při vytahování šekové knížky zjistil, že mu chybí šek a to ho přimělo šekovou knížku prozkoumat a zjistil, že v různých částech knížky chybí dva další. Pak si vzpomněl, nebo si myslel, že si vzpomněl, když jsem mu ji dal, že jeden konec dlouhé obálky, ve které byla, byla jen z poloviny zalepená. Teď si myslí, že někdo musel obálku otevřít – to se dá samozřejmě snadno udělat nad párou – a ty tři šeky vytrhnout.”

“Ale co na tom záleží? Šeky jsou přece očíslované, ne?”

Gerard zavrtěl hlavou.

“Sir Richmond zjistil, že ty tři chybějící šeky byly proplaceny, aniž by se objevily pochybnosti o pravosti podpisu. Jeden byl na pět set šedesát liber a další dva na víc. Celkem byl okraden o téměř tři tisíce liber.”

“Ach, Gerarde, to je strašné! Ale přesto by neměl být tak zlý a nespravedlivý, aby tě obviňoval. Jak jsi tomu mohl nezabránit? Samozřejmě že to byl někdo z jeho vlastního domu, kdo ukradl šeky a zfalšoval jeho podpis!”

“No, on takovou možnost popírá. Nikdo v domě se prý nikdy nesmí dotknout jeho klíčů ani se přiblížit k trezoru, kde má šekové knížky a peníze.”

“A na koho byly ty šeky vystaveny?”

“Všechna jména jsou neznámá. Ani jeden z těch šeků nebyl přeškrtnutý, všechny byly proplacené, všechny řádně indosované, ale to není moc velkým vodítkem, říkají, protože se domnívají, že jména jsou smyšlená.”

“A nevzbudily ty vysoké částky podezření?” zeptala se Audrey.

“Ale ne. Sir Richmond je známý svými dobročinnými aktivitami a my dost často proplácíme jeho velké šeky lidem, o kterých jsme nikdy neslyšeli. Celá ta věc je strašná záhada, hádanka od začátku do konce.”

“Podívej, Gerarde, asi se příliš znepokojujeme. Pravda se musí zjistit co nejdřív, na práci budou mít chytré detektivy a troufám si říct, že než zítra ráno půjdeš do banky, už na všechno přijdou.”

“Doufám, že to zjistí!” řekl ubožák a sklonil hlavu do dlaní v postoji nejhlubší sklíčenosti.

Audrey láskyplně prohrábla hebké kudrnaté vlasy svého mladého manžela. Byly to světlé vlasy, i když o mnoho odstínů tmavší než její vlastní světle zlaté kadeře. A jeho drobná postava, která dosahovala sotva střední výšky, bezvousá tvář a šedé oči způsobovaly, že vypadal mladší, než kolik mu bylo, tedy pětadvacet

let. Takže ve svém naprostém zoufalství vypadal naprosto chlapecky.

“Poslouchej,” zašeptala Audrey, když mu strčila ruku pod paži a přitiskla se k němu, “poslouchej, Gerarde, mám nápad. My dva jsme jako dvě děcka, která nevědí, co dělat, co říct nebo jak se dostat z nesnází. Pojdme za panem Candoverem a požádejme ho o radu, co bychom měli dělat.”

Gerard se posadil.

“Proboha, máš pravdu,” řekl. “Ale je to – je to tak trapná věc,” namítl vzápětí, když začal nerozhodně šmátrat po klice u dveří.

“No, snad si nemyslíš, že tě bude podezřívát!” zvolala.

“Ne, to asi ne. Přesto bych si přál, abychom měli někoho jiného, ke komu bychom mohli jít, někoho blíž a...”

“Ty bys přece nechtěl jít ke strýci, že ne?”

“K lordu Clanfieldovi! To asi ne!”

“Tak ke komu půjdeme? Tedy k někomu, kdo je starší a chytřejší než my!”

Gerard přikývl.

“Máš pravdu, Audrey, tvůj mozek je lepší než můj. Ale řeknu ti, že to, co mi řekli, mě tak vyvedlo z míry, že mám pocit, jako bych už nikdy neměl být schopen myslet!”

“Chudáčku!” řekla tiše.

Statečně zadržovala slzy a sama se musela hodně snažit, aby se nezhroutila, vyběhla z pokoje pro klobouk a plášť.

O dvě minuty později už oba seděli v drožce a jeli na Victoria Street. Audrey sice navrhla metro, protože v poslední době nebyli moc při penězích, ale Gerard neměl náladu ani čas šetřit, každá

minuta byla drahá, protože pan Candover byl bohatý muž a často nepobýval doma.

A tak jeli rychle příjemným dubnovým večerem, nevšimli si svěžího vánku ani měkkého světla zapadajícího slunce, jen se oba křečovitě drželi za ruce a odhodlaně se snažili potlačit ošklivé pochybnosti a obavy a věřili, že všechno dobře dopadne.

Pan Candover, s nímž se chystali poradit, byl jejich nejdůvěrnější přítel. Seznámili se s ním asi před osmi měsíci, když si užívali líbánky v zahraničí, a zaujali staršího a poněkud blazeovaného muže znalého světa svou radostí ze života, vzájemnou oddaností, chlapecky povznesenou náladou mladého manžela, převyšující krásou manželky.

Audrey totiž nebyla obyčejně krásná žena. Byla vysoká, měla pěkně rostlou postavu a také krásný obličej, jehož nejvýraznějším rysem byl pár velkých modrých očí, díky nimž vypadala mnohem naivnější, než ve skutečnosti byla. Audrey s vlasy tak světlými, že všechny ostatní ženy říkaly, že jsou obarvené, a s pletí, která neměla žádnou chybu kromě toho, že byla trochu bledá, byla všude uznávaná jako velká krasavice a pan Candover patřil k jejím nejnadšenějším a nejotevřenějším obdivovatelům.

Pan Candover si nerad přiznával, že je mu už pětadvacet let, ale doma mu vyrůstaly dvě skvělé dívky, které by "prozradily" jakýkoli jeho pokus o mladistvost. Candover vzal mladé lidi pod svá křídla, seznámil je se svými přáteli, pořádal na jejich počest obědy a večere a vozil je ve svém nádherném kočáru, což bylo pro ně docela příjemné, ale nepochybně je to přimělo utrácet víc, než si mohli na začátku svého manželského života dovolit. Gerard měl totiž jen plat

úředníka v bance a malé jmění ve výši sedmi tisíc liber, do kterého manželství udělalo velké zásahy.

Audrey, osiřelá dcera lancashirského továrníka, který nešťastnou spekulací přišel o jmění, měla dva nebo tři tisíce liber, které sama dobře investovala a měla je k dispozici. Ale na ty, jak říkal Gerard se nesmí sáhnout, ani když věřitelé tlačí a časy se zhoršují.

Měli štěstí, že pana Candovera našli doma. Právě se oblékal k večeři, jak jim řekl muž v livreji, který jim otevřel dveře, a zavedl je do salonu, kde se Audrey ani v této neklidné chvíli neubráníla obdivnému pohledu na drahé obrazy, nádherně sladěné gobelíny, klavír v malované skříni a starý francouzský nábytek, který vypadal, jak řekla, "jako by ho vytáhli z nějakého slavného muzea". Pan Candover měl vytríbený vkus a jeho bohatství bylo obrovské, což byla kombinace, která přinesla ty nejlepší výsledky.

Cítili, jak se jim zvedá nálada, když se ocitli v blízkosti svého mocného přítele, a když komorník otevřel dveře a jejich hostitel rychle vešel, pohledný, dokonale oblečený a s úsměvem na uvítanou, oba cítili, jak se jim srdce rozbušilo rychleji s jistotou, že jim stejně ochotně a rád pomůže v jejich nesnázích rozumnou radou.

"To je ale příjemné překvapení," řekl, když vzal Audrey za ruku s jistou jemnou zdvořilostí – setkal se s jejím obdivem v očích. "Chystal jsem se na večeři. Ale teď zůstanu doma a vy musíte povečeřet se mnou. Doufám, že vás sem přivádí nějaká příjemná záležitost, stejně příjemná jako je vaše společnost."

A podíval se z jednoho na druhého a úsměv mu z tváře zmizel.

V tomto jemném, tichém, laskavém pánovi, jehož urostlá postava, drobné jemné rysy, hnědé oči a lehký tmavý knír, bylo cosi

vzdáleného triviálním starostem a zdálo se, že patří spíše princovi, který prožívá svůj život v bavlnce, než obyčejnému občanovi tohoto světa všedních dnů.

“No tak, co se děje? Vy mě znepokojujete!” řekl po chvilce odmlky, během níž se na jejich obvykle jasných tvářích objevil mráček.

Gerard se bez otálení pustil do vyprávění svého nešťastného příběhu. Audrey tiše naslouchala, seděla velmi vzpřímeně na pohovce, spínajíc ruce.

Pan Candover, který zůstal stát stejně jako Gerard, vyslechl příběh s hlubokou pozorností, ale bez údivu a rozrušení, které očekávali. Když se Gerard odmlčel, pan Candover odsunul těžkou portiéru, odešel do vedlejší místnosti a vrátil se s karafou na lihoviny a sklenicí.

“Vypijte to,” řekl, když naléval plnou sklenici brandy. “Jste otřesený a velmi rozrušený.”

Gerard poslechl, hltavě polkl brandy, nadmíru vyděšený způsobem, jakým byl jeho příběh přijat. Audrey netrpělivě poklepala nohou.

“Tak co si o tom myslíte?” zeptala se.

“Myslím si,” řekl, “že si s tím nemusíte dělat starosti. Tenhle sir Richmond je velmi starý mrzutý člověk. Já si myslím, že ty šeky byly pravé a že na ně a na to, komu je dal, už zapomněl. Pokud mám pravdu, bude trvat jen pár dní, než zjistí pravdu a dohledá se, komu peníze dal. Velmi pravděpodobně tajemníkům skutečných charitativních organizací nebo charitativním podvodníkům.”

“To mě nikdy nenapadlo!” zvolal Gerard s náhlou úlevou. Audrey zavrtěla hlavou.

“Ty šeky nebyly všechny pohromadě,” řekla. “Byly vytržené z různých částí šekové knížky. A on by přece nezapomněl na všechny tři.”

Gerardova tvář znovu pohasla. Pan Candover znovu dolil sklenici, ale Audrey rychle vstala ze židle, zavrtěla hlavou a jemně sáhla na manželovou ruku.

“Ne,” řekla. “Už ne, Gerarde. Neměl jsi nic k jídlu a chceš mít přece jasnou hlavu. Pane Candovere,” obrátila se k němu s novou důstojností a neúprosností, která u tak mladé ženy překvapuje, “zklamal jste mě. Myslela jsem, že nám poradíte něco lepšího než – brandy.”

Gerard byl manželčinou odvahou poněkud překvapen a znepokojen.

“Obávám se, drahá, že pan Candover nic nenavrhuje právě proto, že není co řešit,” řekl.

Audrey se naklonila nad stůl, u kterého stála.

“Můžete nám říct,” řekla vážně, “jestli to bylo v sobotu třetího minulého měsíce, nebo v sobotu desátého, kdy jste u nás byl hned po obědě?”

Vypadal překvapeně.

“Nevzpomínám si, musel bych se podívat do svého deníku. Ale jestli chcete, zjistím to,” řekl.

“Protože,” pokračovala, “lidé z banky by moc rádi věděli, kdo byl ten den u nás doma, když Gerard nesl šekovou knížku siru Richmondovi. Kdybychom mohli říct, že jste byl jedinou osobou, která byla v bytě, když tam Gerard byl, pomohlo by to.”

“Chápu.” Pan Candover přešel k psacímu stolu, odemkl zásuvku a otočil listy malého deníku.

“Bylo to třetího,” řekl, “kdy jsem byl u vás.”

“A bylo to desátého,” řekla, “když Gerard sepsal šekovou knížku. Tak to s námi byla paní Websterová. A nikdo jiný tam nebyl.”

“Ne, nemyslím si, že by ubohou starou paní Websterovou někdo obvinil z krádeže prázdných šeků a zfalšování podpisu sira Richmonda,” řekl s úsměvem pan Candover. “A má drahá paní Angmeringová, uklidněte se. Váš manžel nebude z něčeho takového podezírán o nic víc než já nebo paní Websterová. Vsaďte se, že ráno, až přijde do banky, zjistí, že chudák sir Richmond poslal telegram, že tu záhadu vyřešil. Pokud ne, banka nasadí do práce detektiva a ten nalezne pachatele. Nechte se přesvědčit! Angmeringu, utěšujte svou ženu, ať se netrápí. A podívejte se: Zítra ráno musím hned odjet do Paříže. A kdybyste potřebovali nějakou pomoc nebo radu, pošlete mi telegram do hotelu Bristol nebo pověřte mého tajemníka Diggse, aby za vás udělal, co budete chtít.”

Poděkovali mu poněkud nešťastně, znovu odmítli jeho prosby, aby s ním povečeřeli, a odešli, snažili se uklidnit, ale moc se jim to nedařilo.

A po únavné noci plné obav a pochybností ani manžela, ani manželku příliš nepřekvapilo, když hned ráno dorazil do bytu policejní úředník se zatykačem na Gerarda.

KAPITOLA II.

Mladík sám byl rezignovaný, tichý, důstojný. Jen třes jeho rtů, když se otočil, aby promluvil ke své ženě, prozrazoval strašlivé napětí.

Audrey byla zarudlá, měla jasné oči a podivně vyrovnané chování.

“Jdu,” řekla tichým hlasem, “rovnou na Viktoriinu ulici. Celou noc jsem o tom přemýšlela – přemýšlela jsem o tom, co je třeba udělat – a vím, že budeš chtít, aby někdo...”

“Chápu. Aby za mě složil kauci?”

“Ano. Půjdu za panem Candoverem.”

“Ale on jel do Paříže!” namítl Gerard a zamračil se. Nelíbilo se mu, že jeho žena půjde sama za tím mužem. “Touhle dobou už určitě vyrazil.”

“Ještě je brzy,” opáčila Audrey. “V každém případě to musím zkusit.”

Energie a duchapřítomnost, kterou projevila, jejího manžela trochu překvapily, ale jejich rozchod byl velmi klidný. Do půl hodiny byla Audrey v bytě pana Candovera, aby však zjistila, že už je na cestě do Paříže. Jeho tajemník Durley Diggs, malý úslužný

Američan se zelenými očima a zlatými zuby, se jí zeptal, jestli pro ni může něco udělat.

“Ano,” řekla Audrey pohotově. “Můj manžel byl zatčen kvůli obvinění z podvodu. Pan Candover o tom ví všechno a řekl mi, abych se na vás obrátila, pokud budu potřebovat pomoc. Předpokládám, že teď budou chtít kauci, a já chci, abyste ji zaplatil.”

Pan Diggs byl velmi zdvořilý, velmi věcný a velmi se snažil být užitečný. Audrey však byla dost bystrá na to, aby viděla, že se mu do téhle věci nechce. Ale naléhala tak urputně a odmítala tak vytrvale poslouchat jeho různé výmluvy, že nakonec řekl: “Uvidím, jestli to vévodkyně udělá,” popadl klobouk a chystal se vyrazit ven, když ho zarazila a naléhala, aby ho mohla doprovodit.

“Musím jet do Epsomu. Paní de Vicenza bydlí v ‘The Briars’, velkém domě tam venku,” namítl Diggs, vyvedený z míry její neústupností.

“Dobrá, pojedu s vámi. Umím to vysvětlit líp než vy.”

Její odhodlání ho přemohlo a společně odjeli do Epsomu, zajeli do “The Briars”, což byl velký, majestátní starý dům stojící o samotě na vlastním pozemku, kde Audrey čekala dole, zatímco Durley Diggse byl sloužícím doprovázen k vévodkyni, jak předpokládala.

Znovu sešel dolů v doprovodu tentokrát vysokého zavalitého muže s kulatými rameny a vystrčenou čelistí, kterého představil jako pana Johnsona, tajemníka vévodkyně. A když tento pán prohlásil, že je připraven poskytnout cokoli, aby posloužil příteli vévodkyně pana Candovera, vrátili se všichni tři do města, kde zjistili, jak Audrey očekávala, že za Gerarda se vyžaduje kauce ve výši dvou set liber.

Když její dva společníci soudce uspokojili, byly vyřízeny nezbytné formality a Gerard se svou ženou mohli společně opustit soudní síň.

Audrey byla ohromena strašlivou změnou, která se za několik hodin na jejím manželovi projevila. Toho rána byl skutečně úzkostlivý, ustaraný, zmatený, nadmíru rozrušený situací, v níž se ocitl. Nyní však okamžitě pochopila, že jeho situace musí být horší, než se domnívala.

Místo úzkosti totiž viděla v jeho očích zoufalství, místo toho, aby byl ustaraný a podrážděný, byl sklíčený strašlivou tíhou deprese, kterou nedokázala odstranit žádná něžná slova, žádné něžné pohlazení, žádný láskyplný pohled.

“Gerarde,” zašeptala ve vášnivém záchvatu neštěstí a touhy pomoci, když seděli v těsné drožce, “co se děje, drahý? Co jsi slyšel, že jsi tak nešťastný?”

Obrátil k ní své zvlhlé oči; byl omámený tíhou neštěstí, které na něj dolehlo.

“Zjistil jsem,” řekl chraptivě, “že je v tom všem něco víc, než jsme si mysleli. Tohle není obyčejná krádež. Je tu spiknutí, které mě má zničit. Nějaký člověk přísahal, že jsem mu dal jeden z těch šeků, aby si ho nechal proplatit, a že mi dal peníze.”

Audrey nevěřícně zírala.

“Ale to přece můžeš vyvrátit, ne?” řekla.

“Mohu to popřít, popřel jsem to a budu to popírat i nadále. Ale pokud jde o vyvrácení, je tu jen moje slovo proti jeho a je otázka, komu z nás uvěří.”

“A kdo je ten nešťastník, který říká tu hroznou věc?”

“Člověk, kterého znám od vidění, dlouho jsem neslyšel jeho jméno a až do dneška jsem nevěděl, kdo to je. Zdá se, že se jmenuje Gossett a je to advokátní koncipient. Co to všechno znamená nebo jak k tomu došlo, nevím. Ale mám pocit, jakoby mé nohy stahoval provaz, který se utahuje a není z něho úniku.”

Audreyino statečné srdce se zachvělo. I ona měla nejasné podezření, že musejí mít neviditelné nepřátele, když se tak náhle ocitli v takovém moři potíží. Nechtěla však dát najevo své obavy. Zdálo se, že se jeho zoufalství směje, že si je jistá, že stačí dobrý advokát a chytrý rádce, aby zjistili pravdu a dali vše do pořádku. Ale bylo to vzrušení, a ne naděje, co ji udržovalo v tak dobré náladě a co osušilo slzy, které by jinak nechala téct.

I jí se do srdce vkrádal strašlivý strach, že veškeré jejich úsilí nemusí stačit, aby zachránili jejího milovaného manžela před osudem, který mu hrozil.

Bylo to tajemství, které se vznášelo nad každým krokem spáchaného velkého zločinu, co ochromilo jejich mozky a omámilo je. Kdo byl pachatelem, který ukradl šeky? Kdy byla krádež spáchána? Byl zlodějem a padělatelem Gossett?

Audrey však okamžitě poznala, že jejich vlastní mozky nejsou dost chytré na to, aby tuto hádanku vyřešily, a nespokojila se s ničím menším než s tou nejlepší právní radou.

“I kdyby nás to mělo stát všechny peníze, které na světě máme, Gerarde,” řekla, “nemůžeme si dovolit nic menšího než nejlepší mozky v Anglii.”

Nastaly potíže, s nimiž se museli potýkat. Nejen významná advokátní kancelář, s níž se radili, ale i právní zástupce, kterého si najali, připustili nezvyklou povahu případu. Oba mladí manželé

cítily, i když si to sotva chtěli přiznat, že otázky, na které musel Gerard odpovídat, poukazovaly na to, že i jeho vlastní právníci ho podezřívají, že se podílel na krádeži a padělání.

Gerard dostal od sira Richmonda velké množství dopisů, takže dobře znal jeho rukopis a podpis. Přestože se při sebevětším pátrání nepodařilo zjistit, že by k šekové knížce měl přístup někdo jiný než Gerard a sám sir Richmond.

Navíc se ukázalo, že Gossett, který byl ochoten odpřisáhnout, že ho Gerard požádal o proplacení jednoho z šeků, byl muž, o němž se vědělo jen to, že se občas opíjel; žil prostě v podnájmu na Tottenham Court Road a od doby proplacení šeku o něm bylo známo, že by si nemohl nějak moc vyskakovat.

Vyprávěl, že Gerarda Angmeringa už dlouho zná od vidění, protože chodí do stejného baru na obědy. Často s ním mluvil, i když netušil, že patří k bance Staré země a kolonií. Když ho mladík požádal, aby si v této bance nechal proplatit šek, Gossett tvrdil, že s tím souhlasil, aniž by si myslel, že se děje něco špatného; a že peníze ve zlatě a bankovkách přinesl Gerardovi, který na něj čekal před Stott's, výše jmenovaným barem. Dále tvrdil, že za svou námahu nic nedostal a že o ničem dalším nepřemýšlel, dokud ho nevyzval ke svědectví jeden z vyšších úředníků banky, který ho náhodou potkal na ulici v té čtvrti.

To byl celý souhrn a obsah informací, které měly obě strany k dispozici. Šek byl vystaven na Josepha Partridge "na objednávku" a částka činila sedm set šedesát pět liber. Tato částka byla zaplacená ve zlatě a bankovkách, ale ani jedna z bankovek nebyla dohledána.

Gerard celý příběh o Gossettovi od začátku do konce popíral jako smyšlený. Proti němu však hovořila tato skutečnost: zatímco nic

nenasvědčovalo tomu, že by Gossett volně utrácel peníze, sázel nebo byl závislý na podezřelé společnosti, Gerard a jeho žena si naopak nepochybně žili poněkud nad poměry, zadlužili se a obtěžovali je věřitelé.

Zatímco ještě více usvědčující skutečnost vyplynula na povrch v tom, že mladý úředník a jeho žena byli s několika přáteli na jarním setkání v Epsomu a že Gerard sice popíral, že by měl nějaké sázky, ale přiznal, že tam prohrál peníze.

Kromě toho se nepodařilo najít žádnou osobu jménem "Joseph Partridge", ani o ní nebylo slyšet, a další dva šeky byly vystaveny na jména, která stejně tak nebylo možné přiřadit k žádné skutečné osobě.

Bylo předem jasné, že případ bude muset jít k soudu, a když nadešel předvečer osudného dne, deprese a jistota odsouzení na ubohého Gerarda dolehly tak silně, že Audrey, která navenek zůstávala s velkým úsilím klidná a statečná, ho sledovala z místnosti do místnosti s děsivým strachem v srdci, že se mu nepodaří čelit takové zkoušce.

Náhle se k ní otočil čelem a jeho strnulé oči, z nichž se vytratilo všechno chlapecké světlo, se sklíčeně dívaly do její ustarané, milující tváře.

"Proč mě sleduješ?" zeptal se.

Pokusila se odpovědět.

"Protože... protože..."

Pak se zhroutila a poprvé za všechny ty strašné dny se nechala unést prudkým pláčem.

Gerard se posadil do nízkého křesla a přitiskl ji k sobě.

“Děvčátko moje, miláčku můj,” zašeptal chraptivě, “vím, co se ti honí hlavou. Ale mýlíš se, Audrey, mýlíš se, má drahá. Já to zvládnu a poslouchej, všechno je na mně. Nevíme jak a proč, ale jsme ocejchováni, pronásledováni a vyřizeni. Já budu muset jít do vězení a ty... Ach, Audrey, to mi láme srdce – ty, ty! Musím tě opustit a ani v nejmenším nevím, čemu tě nechávám napospas. Protože od té doby, co se stala ta hrozná věc, jak se můžeme cítit alespoň na chvíli v bezpečí? Jak mám vědět, co se s tebou stane, když nebudeš mít mě, abych se o tebe postaral? Ach, Audrey, kéž bychom dnes v noci oba zemřeli!”

A propukl v prudké vzlyky na prsou své ženy.

Jakmile se však zhroutil, znovu se ovládla. Obavy, které se ho zmocňovaly, se vskutku objevily i v její mysli. Samotné tajemství, které obklopovalo zločin, jenž byl spáchán na Gerardovi, ji naplňovalo hrůzou z toho, co by ji mohlo čekat. Ale to byla koneckonců jen maličkost ve srovnání s tím strašlivým rozchodem, který se mladým manželům, stále ještě milencům, zdál jako samotné rozdělení těla a duše.

Položila mu ruku na ústa, aby ho zastavila.

“To neříkej,” zašeptala. “Je hříšné na to jen myslet. Musíme to podstoupit, i kdyby mělo dojít k nejhoršímu.”

“To nejhorší! Audrey, řeknu ti, co je nejhorší: je to pomyšlení, že zůstaneš sama. Budeš mi věrná? Budeš? Jsi tak krásná, že budeš v pokušení na mě zapomenout. Já vím! Budou si tě namlouvat jiní muži a bude těžké na to ve vězení myslet.”

Audrey neodpověděla rozhořčeně. Jen si přitiskla jeho kudrnatou hlavu na hrud' a zašeptala: “Neboj se. Věř mi, drahý.”

Gerard, obviněný z padělání podpisu sira Richmonda na šeku a z podvodného získání částky sedm set šedesát pět liber, marně tvrdil "že je nevinen". Na podporu jeho obhajoby se nepodařilo předložit žádný hodnotný důkaz a navzdory výmluvnosti jeho obhájce, který se zřejmě skutečně přimlouval spíše za jeho mládí než za jeho nevinu, byl odsouzen k trestu, který byl za daných okolností považován za mírný, ke třem letům vězení.

Při vynesení rozsudku se soudní síni rozlehl výkřik, ne sice hlasitý, ale pronikavý. Gerard poznal hlas své ženy, otočil se, chytil se zábradlí před sebou a rozhlédl se zmučeně kolem sebe.

Uviděl Audrey a jeho tvář, která byla dosud mrtvolně bledá, se zbarvila do živého a strašidelného výrazu, zatímco oči jako by mu vylétly z hlavy náhlým podezřením a vztekem.

Napůl mdlou Audrey totiž podpíraly ruce pohledného, dobře oblečeného muže, který se nad ní starostlivě skláněl.

A ten muž byl Reginald Candover, Gerardův nejlepší přítel.

KAPITOLA III.

Audrey byla sotva napůl při smyslech, když se ocitla na čerstvém vzduchu, který byl k dispozici v horkém, prašném dni na konci května, kdy do rušných ulic poblíž Old Bailey pražilo slunce a za rohem foukal ostrý východní vítr, který vháněl kolemjdoucím do tváří mračna slámy a prachu.

Oslepující záře slunce ji však oživila a přiměla ji zamrkat. Rozhlédla se kolem sebe a zjistila, že se opírá o paži nějakého muže, naslouchá hlasu, který si napůl pamatovala, a je obklopena příliš pozorným a příliš zvědavým, ale rozhodně sympatickým davem.

“Chudinka!” “Je to jeho žena!” “Neviděla jsi, jak se na ni podíval?” “Možná to přece jen neudělal.” “Chudák!”

Tyto a podobné poznámky se dostaly k Audreyiným uším dřív, než v nich byl nějaký smysl. Ale vzpomínky, plné hrůzy, se náhle vrátily a ona se vzpamatovala a snažila se znovu ovládnout.

“Pane Candovere!”

“Jste v pořádku? Mám tady kočár, jen se dostaňte přes ten odporný dav, a budete v bezpečí.”

Audrey se však vzpamatovala a náhle se v ní probudil prudký odpor.

Byl to Gerardův nejdůvěrnější přítel a věděl o jejich trápení, přesto ho po celou tu strašnou dobu neviděli. Pokusila se odtáhnout svou ruku, kterou pevně svíral ve své paži.

“Mohl jste k nám přijít už dřív!” řekla s hořkou výčitkou. “Věděl jste, v jakých potížích se nacházíme, a tvrdil jste, že nám chcete pomoci. Přesto jsme vás za celou tu strašnou dobu ani jednou neviděli!”

“Já – já jsem řekl svému tajemníkovi, aby udělal, co bude v jeho silách. Sehnal kauci pro vašeho manžela!” zarazil se pan Candover tónem, v němž zazněla jistá lítost, ale ještě větší výčitka.

“Protože jsem na tom trvala. Sledovala jsem ho, dokud to neudělal,” opáčila Audrey ostře.

“Pokud jde o mě, byl jsem v Paříži. Musel jsem odjet. Říkal jsem vám to.”

“Paříž není na druhém konci světa. A vy jste mu ani nenapsal!”

“Paní Angmeringová, vy mě ohromujete! Dovolte mi, abych udělal, co je v mých silách, abych napravil to, co vskutku nebyla moje vina. Dovolte mi udělat to, co by si chudák Angmering přál nejvíc, a to postarat se o jeho ženu.”

“Děkuji vám. Vaše laskavost přichází příliš pozdě. Dokážu se o sebe postarat sama.”

A Audrey, když už se ocitli na dohled elegantního kočáru, který nepřestal přitahovat pozornost davu, když zastavil, odmítla prosby svého společníka, aby do něj nastoupila a vrhla se přes ulici k omnibusu.

Pan Candover byl zklamaný, ale bral své zklamání s filozofií. Jeho dobré úmysly mu teď možná někdo zazlívá, ale jednou je ocení lépe.

Čekal tedy skoro týden, pak zavolal do bytu ve West Kensingtonu a dozvěděl se, že paní Angmeringová není doma.

Byl si jistý, že ano, a tak na ni počkal. A když Audrey, velmi bledá, velmi tichá, v hustém závoji, rychle vyšla ze schodů na ulici, přivítal ji manželův přítel, který zdvořile a rozpačitě pozvedl klobouk a pokorně se zeptal: "Co se děje, Audrey? Nechcete se mnou mluvit? Ale, protože jste sama nešťastná, neměla byste své staré přátele činit nešťastnými!"

Audrey se zarazila, ale ruku k němu nenatáhla. Ve skutečnosti byla ve válce s celým světem. Se soudcem, který Gerarda odsoudil, s porotou, která ho odsoudila, s veřejným žalobcem, který proti němu vedl proces, s obhájcem, který ho nedokázal úspěšně obhájit, a ještě víc se všemi příbuznými, kteří jí psali dopisy plné zděšení z domnělých manželových prohřešků, doprovázené připomínkami, že když opustila klid lancashirského městečka a vydala se do Londýna plného nepokojů a hříšností s londýnským manželem, tak nemohla čekat nic jiného než, že se dostane do problémů.

"Nechci nikoho činit nešťastným," řekla tichým hlasem. "Ale je pravda, pane Candovere, že se právě teď necítím na to, abych s někým udržovala nějaký styk. Chci trochu času, abych se s tím vyrovnala!"

"To vskutku chápu. Ale kvůli Gerardovi se o sebe musíte postarat. Nesmíte se trápit a nesmíte dopustit, aby viděl, až se s ním znovu setkáte, že jste kvůli trápení přišla o svou krásu."

Netrpělivě se zamračila. Co jí záleželo na jejím vzhledu, když ji Gerard neviděl? Měla pocit, že by si v tu chvíli nejráději vytrhala řasy, ostříhala vlasy a smazala půvaby, kterých si vážila jen kvůli němu.

“Nebudu ztrácet čas rozčilováním. Nemá to smysl,” řekla.

“Promiňte, že se ptám – co hodláte dělat?”

Zaváhala. “Ještě nevím.”

Podíval se na hodinky.

“Podívejte se. Jako váš starý přítel bych vás rád vzal do jedné z restaurací – do jedné z těch klidných,” pokračoval spěšně, když se napřímila, “kde si můžeme promluvit o situaci a já vám možná budu moci pomoci se rozhodnout.”

“Moc vám děkuji, ale...”

“No tak, už jste se mnou večeřela dost často.”

“S Gerardem ano. Ale ne bez něj.”

“A to se chcete úplně vzdát svých přátel? Žít život jeptišky?”

Audrey se vrátila všechny její schopnosti a odpověděla mu pohotově a pevně: “Ne. Nemám v úmyslu vést život jeptišky, ale život vdovy,” řekla. “Dokud bude Gerard ve vězení, budu pro něj truchlit a až se ke mně vrátí, budu se veselit a žít jako předtím.”

“Ale zatím,” naléhal pan Candover jemně, “i když nemáte pocit, že má cenu žít, musíte žít. A nejlepší způsob, jak Gerarda potěšit, je udržet si dobré zdraví a dobrou náladu. Nemám na mysli vzletně povznesenou náladu, ale přirozenou náladu mládí a krásy. Mohu se zeptat, kam se chystáte teď?”

Zaváhala.

“Pokusím se pronajmout byt,” odpověděla nakonec neochotně.

Stále se totiž cítila dotčená jeho nezájmem jim pomoci. Byla si jistá, že tak vlivný přítel jako on, by mohl Gerarda podpořit a vytvořit příznivý dojem tím, že se za něj odvážně postaví. A přestože jim pan Candover oběma vyznával tolik náklonnosti, zůstal zticha a stranou.

“Nenecháte mě, abych to udělal za vás? Víte, u muže je menší pravděpodobnost, že ho někdo zneužije, než u ženy.”

“Děkuji, raději bych si všechno zařídila sama.”

“Mohu se zítra zastavit a přinést vám nějaké knihy?”

“Děkuji, teď nemám na čtení náladu.”

“Kdybych tedy přišel, řekli by mi, že jste pryč, jak mi před chvílí řekli?” trval na svém.

“Já – já myslím, že ano. Všem svým přátelům nechávám stejný vzkaz. Kdyby trvali na tom, že mě chtějí vidět, musela bych odejít. Opravdu bych si myslela, že pochopíte, pane Candovere, jak velmi odtažitý život teď musím žít.”

Bylo to uhlazeně formulováno, ale pan Candover tomu rozuměl. Audrey musela být diskrétní; byla to dobrá a poctivá žena a radovánky, které milovala, zábavy, jichž se účastnila v první řadě a s mladým manželem po boku, měly být nyní odloženy, zapomenuty, aby uvolnily místo přísnosti vdovství, k němuž se hlásila.

Člověk znalý světa byl bez sebe. Nechtěl se vzdát pronásledování, ale před tímto neúprosným odhodláním byl bezmocný. Nakonec ho napadla spásná myšlenka: “Co kdybych teď přivedl své dvě dcery. Jsou sotva víc než děti a ještě chodí do školy. Ale chtěl bych, abyste je poznala a ony poznaly vás, aby měly před sebou příklad ušlechtilé ženy a oddané manželky.”

Audrey byla přemožena. Těžko mohla takovou žádost odmítnout.

“Moc ráda bych je viděla,” řekla něžně. “Ale počkejte, ach, počkejte prosím ještě chvíli. Vidět teď dvě šťastné dívky by...” Slzy byly tak blízko, že se musela sebrat, “by bylo víc, než bych mohla unést,” ukončila šeptem.

O týden později se tedy jednoho odpoledne v bytě objevil pan Candover a přivedl s sebou dvě nesmělé školačky, které se ještě nacházely v rozpačitém stadiu mezi dětstvím a ženstvím, ačkoli starší z nich byla vysoká, dobře vyvinutá dívka, která si právě nechala “narůst vlasy” na oslavu svých osmnáctých narozenin.

Byla to dívka s jasnou tváří, tato Pamela, s nepravidelnými rysy, malými jiskřivými, veselými tmavými očima a chováním napůl plachým, napůl zbrklým, ale docela milým.

Babs, ta mladší dívka, byla spíše tichá a pomalá. Ale hezké rysy a světlé vlasy slibovaly, že se časem rozvinou do velké krásy.

Oběma dívkám toho zřejmě řekli dost, aby je jejich krásná hostitelka zaujala, jak chudák Audrey s bolestí pocítila. A jejich plaché pohledy a jemně tlumené hlasy ji pronikavě zasáhly a daly jí vskutku pocítit, že je osamělá víc než vdova, neboť neprožíval snad Gerard něco horšího než smrt?

Audrey doufala, že se svého úkolu hostitelky zbaví během hodiny, ale protože se neměli k odchodu, cítila se nucena požádat je, aby zůstali a povečeřeli s ní, a toto pozvání přijali s takovou ochotou, že si hned uvědomila, že to byl pana Candovera cíl.

Docela se styděla za svou nejasnou nedůvěru k tomuto sympatickému a laskavému příteli, když jí, když se dívky věnovaly u klavíru “brilantnímu” duetu, který poskytoval dokonalou zástěrku

pro konverzaci, řekl tichým hlasem plným citu: “A teď mi, má drahá paní Angmeringová, řekněte něco o svých plánech. Já i děvčata doufáme, že se nás nevzdáte úplně, pokud se už chystáte žít v ústraní.”

Cítila, že zdrženlivost by nebyla na místě, když se teď pan Candover tak taktně projevil v roli starého přítele, a ne v té, v níž ho znala nejlépe, jako lichotivého milovníka a světáka.

“Chci,” řekla, “dělat něco pro sebe, chci říct, vydělávat peníze. Chci mít něco, co bych Gerardovi mohla ukázat, až ho zase uvidím.”

Pan Candover zvedl obočí.

“Jste odvážná dáma. A co chcete dělat? Možná bych vám mohl pomoci.”

“No,” řekla Audrey, “mám zálibu, možná i talent, pro návrhářství, mám ještě trochu kapitálu a napadlo mě, že bych mohla začít podnikat, jako to teď dělá spousta žen. Možná až příliš mnoho,” dodala zamyšleně.

“Příliš mnoho jich to dělá špatně. Vy to musíte dělat správně,” řekl pan Candover živě. “Tak s touto věcí vám mohu pomoci, a měla byste si vést pak dobře. Ale pamatujte si, že nesmíte dělat nic polovičatě. Nebuďte skromná. To je zlaté pravidlo pro každý druh podnikání, od podnikání zakladatele společnosti až po podnikání majitele kolchozu. Zatrubte na trumpetu, tlučte na buben, vykřičte, že vaše show je ta nejlepší na světě – a oni vám uvěří.”

Audrey se nervózně zasmála.

“Ach, nemám ani dost drzosti, ani dost peněz, abych kvůli tomu dělala velký rámus,” řekla.

“To je jedno. Udělám to za vás. Vím o ženě, která by udělala tu těžkou část práce; to, co musíte udělat vy, je ta efektní část. Musíte

nosit hezké šaty, ukazovat vlastní moderní čepce – prostě ukázat toho, co nejvíc ze svého umění z tvoření návrhů.”

“Ale ne, nic takového mě nenapadlo,” řekla Audrey udýchaně.

“Já vím, že vás to nenapadlo. Nicméně takhle se to musí udělat. Musíte si vzít první patro v sousedství Bond Street a musíte si říkat cizím jménem, titul podle výběru.”

“Ach, to bych nechtěla!”

“Nemáte na vybranou. Buď budete věci dělat polovičatě nebo dobře. Má drahá paní Angmeringová, radím vám to v Gerardově i vašem vlastním zájmu. Nechtěla byste se s ním zanedlouho setkat ve vlastním domě a s takovým turniketem, jaký jste oba stokrát obdivovali v parku? Jistěže byste chtěla. A způsob, jak získat všechny tyhle krásné věci a kromě toho se udržet nahoře, je udělat si pořádnou čáru přes rozpočet, který máte, a začít s vervou. Seženu vám pro začátek slušný okruh klientů, a když se necháte mnou vést, zbohatnete.”

Bez dechu, s mnohými nesmělými obavami, ale s nejasným vědomím, že jeho rady jsou na místě, Audrey poslouchala, namítala, a nakonec se nechala přemluvit.

Za měsíc, krok za krokem, ne bez opatrnosti, ale s velkou pomocí pana Candovera, se Audrey stala zodpovědnou nájemkyní pěkně zařízených výstavních prostor v prvním patře na dobré ulici ve West Endu, měla zaměstnance a asistentky a nad nimi “vzácnou ženu”, o které pan Candover mluvil.

Byla to postarší, snědá Francouzka, která prý neuměla anglicky. Byla hubená, nevýrazných rysů, prostě oblečená. Měla bystré, tvrdé oči a zvláštní výraz ve tváři, který Audrey připomínal někoho, koho už někde viděla, ale nemohla si vzpomenout, kde.

Ta žena se jmenovala Marie Laura a měla oči rysa a krok kočky. Audrey si byla jistá, že ji Marie nemá ráda, ale nedokázala říct, jak to ví. Pravdou je, že byla Francouzka chytrá, obchodně zdatná a výborná manažerka, takže skutečně, jak řekl pan Candover, na mladou šéfku podniku zbyla jen okázalá část práce.

Audrey pomalu zjišťovala, že má naprostou důvěru k radám pana Candovera, takže se s ním radila o všem a vždy s dobrým výsledkem.

Splnil svůj slib, že jí přivede zákazníky, i když někteří z nich nebyli takoví, jaké by si sama vybrala. Pak jí sehnal zakázku na šaty pro nové představení v divadle a řekl jí, že se teď musí propagovat pod názvem, který pro ni našel, a rozeslal do novin oznámení, že šaty pro nové představení v divadle Piccadilly jsou od “umělecké tvůrkyně nádherných motivů”, hraběnky Rocady.

Audrey se už dříve zdráhala přijmout tento vznešený titul, ale ustoupila, protože se cítila být v bezpečných rukou, pokud jde o světské znalosti v těchto záležitostech, a navíc se ráda skryla před zvědavostí veřejnosti tím, že upustila od svého příliš známého jména.

A tak ji její zaměstnanci znali jen jako madam Rocadu.

A právě v den, kdy toto oznámení vyšlo v tisku, se Audrey ocitla pod překvapivým přílivem zjevně bohatých zákazníků, mužů i žen, všichni dobře oblečení, všichni zvědaví, všichni s penězi na utrácení, kteří se u ní tísnilo od doby před obědem až do hodiny před večerí.

Na těchto zákaznících byla vidět zjevná a povýšená zvědavost žen a vytríbená zdvořilost mužů, což se Audrey nelíbilo. A říkala si,

že nejspíš zjistili, kdo je, a že si ji přišli prohlížet a pomlouvat ji, “jak to bere”.

Když všichni odešli, světla zhasla, asistentky odešly a drahé šaty a opulentní klobouky byly zahaleny do závojů a uklizeny, Audrey, vyčerpaná, zraněná a nešťastná, se vrhla tváří dolů na jednu z luxusních pohovek, které byly toho dne přeplněné podivnými návštěvníky, a propukla v hořký pláč.

Rychlý krok ve vedlejším pokoji, zvuk prudce zatajeného dechu a pak vyprsknutí divokého, hysterického smíchu ji vylekal a přiměl ji vyskočit na nohy.

KAPITOLA IV.

Ve dveřích stála vysoká, hubená žena, oblečená od hlavy až k patě v bílém, svírajíc pravou rukou portiéru, zatímco levou měla přitisknutou k prsům. V matném světle potemnělého pokoje jste viděli, jak její přilnavé šaty z jakési měkké, poloprůhledné látky obepínaly její útlou postavu a tvořily kolem nohou bílé vlnky. Zaujala vás její bledá tvář, z níž zářily dvě velké oči a pomalý, kolébavý pohyb jejího těla v otvoru mezi oběma místnostmi. To vše dohromady jí dodávalo podivný vzhled, který připomínal spíše přízrak než ženu z masa a kostí.

Dokonce i chraplavý smích, který ze sebe vydala, když Audrey vyskočila a otočila se k ní, zněl spíš jako nadpozemský, podivný výkřik ztracené duše než jako výkřik živých lidských rtů.

Audrey oněměla. Ihned poznala, že ta podivná návštěvnice přišla s nepřátelským úmyslem, vyčetla zlomyslný, hořký hněv v její pohublé tváři.

Byla to bláznivá žena? Vskutku na ní nebylo nic, co by připomínalo šílenství. Od velkého bílého klobouku s dlouhými bílými pštosími pery, který korunoval její zlaté vlasy, až po dlouhé bílé rukavice, které jí visely v záhybech na rukou, a půvabné draperie, které napůl zakrývaly, napůl odhalovaly její štíhlou

postavu, vykazovala neznámá všechny známky studované elegance a vypočítavé přitažlivosti, která je výsledkem vkusu, péče a dlouhých zkušeností osobitého, ale bystrého ženského intelektu.

Audrey, která se v poslední době musela hodně učit o módě si uvědomila, že je v přítomnosti elegantní a chytré dámy.

Ne, dáma v bílých drapériích nebyla šílená, ani divoká jako její oči.

Nastala chvíle mrtvého, strašidelného ticha, cizinka, stále se držící tmavého závěsu jako opory a nakloněná dopředu, aby upřela pohled svých strašlivých tmavých očí na Audrey, stála jako tygřice připravená ke skoku, lapala po dechu, který se jí dostával jen v bolestných nádeších, a připravovala se na střetnutí, které, jak Audrey cítila, bude strašné.

Audrey se vyděšeně rozhlížela kolem sebe a přemýšlela, zda se jí podaří uniknout těžké zkoušce, která jí hrozila. Věděla, že ta žena ji přišla navštívit s nějakým obviněním, neodhadnutelným, ale zjevně vážným, připraveným na rtech, stejně jako jí už hořelo v očích.

Téměř naproti místu, kde Audrey stála u pohovky, byly dveře, ale byly zavřené a mezi nimi a ní byly stojany na šaty a lehátka.

Měla pocit, že kdyby se pokusila utéct, ta cizinka připomínající tygra by se na ni vrhla a roztrhala by ji těma dlouhýma, hubenýma rukama v bílých rukavicích, které vypadaly jako drápy, jak se nervózně pohybovaly při každém jejím nádechu.

A Audrey byla zatížena tíhou nádherné černé vlečky, objemné ve svých záhybech, kterou si oblékla, když ráno dorazila do výstavních síní, a vyměnila ji za tiché malé šaty šité na míru, aby se v

noci vrátila do svých dvou skromných pokojů v nejvyšším patře nad malou lékárnou v ulici u Oxford Street.

Tyto hezké černé šaty zvyšovaly efekt silného kontrastu mezi ní a její podivnou návštěvnici. Dáma v bílém byla vysoká, štíhlá; od zlatavých vlasů a vybělené tváře až po kyprou postavu představovala hotové “umělecké dílo”.

Audrey byla v první svěžesti své nápadné přirozené krásy, lehkého a ladného držení těla, dobře vyvinuté postavy, se zlatými vlasy, které jí ležely v přirozených vlnách na čele, neupravené a volné, na temeni hlavy.

Byl to kontrast mezi přirozenou a umělou krásou, a zdálo se, že ta podivná cizinka tuto skutečnost oceňuje.

Ač se to zdálo dlouhé, ve skutečnosti to bylo jen několik okamžiků, kdy obě mlčky stály a pozorovaly jedna druhou, aniž by se odhodlaly pronést první slovo.

Pak, tak rychle, že se zdálo, že se vše odehrálo v mžiku oka, se ve vnitřní místnosti ozvaly rychlé kroky, ruka hrubě odtáhla bíle oděnou ženu pryč a ve stejnou chvíli a stejným pohybem se přes otvor mezi místnostmi zatáhl závěs a zavřel Audrey do přítmi potmělého pokoje.

Pak uslyšela ženský hlas, divoký, vášnivý, plný emocí tak silných, že se zdálo, že ji, slabou a nemocnou, jakou zřejmě byla, zadusí.

“Paní Rocada! Madame Rocada!” vykřikla to jméno chraplavými a zlomenými tóny, které však byly výmluvné vztekem a opovržením. “Nechte mě ji vidět, nechte mě s ní promluvit, nechte mě zjistit, co mi chce říct sama. Myslíte si, že mě můžete zastavit, vy!”

Audrey, zmatená a vyděšená, přemýšlející, kdo to byl, kdo cizinku popadl a odtáhl ji ode dveří, se přikradla blíž k závěsu, aby se dozvěděla víc o tomto vniknutí a jeho příčině.

Zdálo se jí, že je v dlouhém pokoji sama, protože Marie Laure, která spala v malém pokoji vzadu, odešla na nákup, a právě v její nepřítomnosti se ubohá Audrey, zhroucená a nešťastná, oddala záchvatu pláče, který byl tak podivně přerušen.

Čí tedy byla ta ruka, která cizinku chytila? Musela být silná, když dokázala tak rychle ji odstrčit!

Určitě, pomyslela si Audrey, to musí být ruka muže. Plížila se stále blíž k závěsu a připravovala se ho prudce odhrnout, aby obě osoby uvnitř překvapila.

Ale když postupovala dál, zaslechla podle slabšího ženského hlasu, že je odtahována a že jí někdo zacpává ústa.

Poslední slova, která Audrey zachytila, zněla jejím naslouchajícím uším jako oslovení muže jménem: “Pane, já jsem... Ach Eugène...!”

Audrey zamrazilo, vyděšeně se stáhla a v divokém záchvatu podezření a strachu se ptala, zda ten “Eugène” není nějaký zlý člověk, ten samý, který vrhl svou zhoubnou ruku na osud Gerarda a jí samotnou?

Pak uslyšela, jak se zavřely dveře, a když nahlédla za portýr do vnitřní místnosti, zjistila, že tam nikdo není.

Budova, jejíž součástí bylo toto první patro, byla vzadu rozšířena a za tímto druhým velkým výstavním sálem se nacházely dvě nebo tři menší místnosti, z nichž jedna patřila paní Laure a druhá byla soukromým pokojem. Právě do tohoto pokoje slyšela

Audrey zavírat dveře a když je zkusila otevřít, zjistila, že jsou zamčené.

Slyšela uvnitř hlasy, tlumené, rozzlobené, šeptající hlasy muže a ženy, kteří mluvili nějakým jazykem, jemuž Audrey nerozuměla.

Zaklepala, ale nikdo jí neodpověděl.

Audrey se tedy beze slova spěšně vzdálila a vyšla po schodišti do svého soukromého pokoje, kde měla vycházkové šaty. Rychle se do nich převlékla a právě si nasadila klobouk s úmyslem sejít dolů, aby se po návratu setkala s Laurou a poradila se s ní, co by měla udělat, když ji vyděsil zvuk odemykajících se dveří a pak kroky rychle běžící po schodech.

Vletěla ke dveřím a vyhlédla ven, ale už nestačila postřehnout víc než to, že osoba, která se řítí po schodech a mizí postranními dveřmi na ulici, je muž.

Kdo to byl?

A proč s ním nebyla ta bíle oděná dáma?

Audrey zaváhala jen na okamžik a pak, plná obav, které nedokázala definovat, vyběhla nahoru do šatny a vešla dovnitř.

V místnosti byla docela tma, ale ona se dotkla elektrického tlačítka a byt okamžitě zaplnila záplava měkkého světla.

Z úst se jí vydral výkřik hrůzy, když okamžitě obrátila oči k velkému divanu, který stál pod oknem, a spatřila na něm ležet v celé délce tělo ženy v bílých šatech.

Její bílý klobouk byl rozdrcený a ohnutý pod její ubohou hlavou bez života; jedna ruka, stále ještě v dlouhé pomačkané bílé rukavici, byla natažená jako v poslední křeči; jedna bílá bota na vysokém podpatku ležela na zemi. Bílé boa z pštrosích per, které se jí vznášelo kolem

ramen, když ji Audrey viděla živou, se jí kroutilo kolem hubeného krku. Přiléhavé bílé šaty jí obepínaly nehybné končetiny.

A na všem, šatech, rukavicích, boa, byly v překvapivém a strašlivém kontrastu s bílým oblečením stopy krve: krve, která jí vytryskla z úst a všechno potřísnila.

Audrey byla zděšená. Byla to snad zavražděná žena, na jejíž tělo se dívala? To nedokázala říct. Vždyť strnulé tváře, skelné oči, namáhavý dech, slabé, i když vášnivé pohyby, což byly všechno znaky, kterých si všimla u živé ženy, chraplavý hlas, občasné zakašlání, neomylně prozrazovaly, že ubohá žena je v posledním stádiu souchotin a její smrt mohla klidně nastat v důsledku prasknutí cévy v okamžiku divokého vzrušení.

Na druhou stranu náhlé zmizení muže, který se s ní setkal a odtáhl ji ode dveří, budilo podezření, že on je na vině... A péřové boa, které se zdálo být uvázané kolem hubeného a zchátralého hrdla nebohé ženy, mohlo být, pomyslela si Audrey s hrůzou, prostředkem její smrti.

Dlouze se na něj podívala, než šla zavolat pomoc. Při tom pohledu se přesvědčila, že mrtvá žena musela být mimořádně krásná, protože její rysy byly pravidelné a dokonale tvarované; že jí bylo mezi čtyřiceti a padesáti lety, se zdálo stejně jisté, protože pudr a barva už nemohly zakrýt stopy času. Audrey se rozechvěle plížila dolů a přemýšlela, proč je k ní osud tak krutý, že se jí během necelých šesti týdnů přihodilo druhé strašné neštěstí.

Na úpatí soukromého schodiště, které vedlo na ulici, měla štěstí, že potkala madam Marii Laurou, které s kolísavým přízvukem vyprávěla o strašlivém zážitku, který právě prožila. To už ale ubohá Audrey, omámená a malátná scénou, kterou prožila, sotva

artikulovala, sotva se dokázala srozumitelně vyjádřit, která neuměla nebo nechtěla mluvit anglicky.

Audrey ovšem uměla dobře francouzsky. Ale vzrušení buď zmátlo její řeč, nebo ovlivnilo její hlas, protože trvalo dlouho, než Francouzka pochopila podstatu jejích slov.

Pak se jí Francouzka vysmála.

“Sníte, madam,” odpověděla svou rychlou francouzštinou.

“Takové věci se nedějí. Rušný den vám zabrnkal na nervy a vy jste si představovala hrůzy, které neexistují! Hloupost! Mrtvá žena – celá v bílém – leží nahoře! Ne, ne. Mluvíte z únavy a hladu. To je vše.”

A smála se, opravdu se smála, zatímco ubohá Audrey, omámená touto nečekanou zprávou, se na několik okamžiků opřela o stěnu úzké chodby a nebyla schopna slova.

Nakonec, když viděla, že se na ni Francouzka stále dívá zdaleka ne soucitně, se vzpamatovala, odpotácěla se ke dveřím a šepem řekla: “Ne, nemáte pravdu. Víím, co jsem viděla a slyšela. Já – já půjdu pro policii!”

“Proč?” vykřikla Francouzka. “Na policii! To by byla pěkná reklama pro obchod! Mít tady policii, která by to tu převracela vzhůru nohama při pátrání po následcích slabých nervů madam! Policie! Žádnou policii volat nebudeme, to berte na vědomí!”

A drsná Francouzka se stejným výrazem posměšné nedůvěry v hubených rysech popadla Audrey za paži a držela ji, když chtěla odejít.

Ale mladší žena měla také svou vlastní vůli.

“Mademoiselle,” řekla, “zapomínáte, že já jsem hlavou tohoto podniku, nájemcem těchto prostor, a že mám právo dělat, co se mi líbí.”

“A já,” opáčila Francouzka, která vždy používala svůj rodný jazyk a mluvila rychle a rozhodně, “mám povinnost vás chránit před vaší vlastní hloupostí. Podívejte se, madam. Když jsem odcházela, věděla jsem, že se vám něco stane. Byla jste bílá jako duch, třásla jste se a byla na pokraji pláče. Starosti a únava z náročného dne, během něhož jste nic nejedla a nepila, vás rozladily. Vidím na vaši tváři stopy po slzách, vlasy máte rozcuchané, klobouk nemáte pořádně připnutý. Nejste ve své kůži. Nerada jsem vás opouštěla a přála bych si, abych to neudělala. Jste nervózní a roztěkaná. Pojdte se mnou přes silnici k cukrárně naproti. Vypijete sklenku vína a něco malého sníte, a pak se spolu vrátíme.”

“Ne! Nikde nepůjdu,” vykřikla Audrey a zachvěla se.

Dostavila se reakce po silném vzrušení a ona byla slabá, roztřesená a téměř hysterická. Přesto při tom všem věděla, co musí udělat.

“Dobrá,” řekla Laura a mluvila stále vlídněji, protože její spoléčnice projevovala stále větší známky slabosti, “slíbíte mi, že zůstanete v klidu v obchodě, zatímco já půjdu pro lékaře?”

“Lékaře! Ne, půjdeme do té cukrárny,” řekla nakonec zcela vyčerpaně Audrey.

“Tak pojdte, rychle. Bojím se, že cestou omdlíte a pro toho lékaře raději půjdu sama.”

Audrey zavrtěla hlavou. Podepřená rukou své spoléčnice byla nyní venku a čerstvý večerní vzduch ji oživil. Přišly právě včas, protože cukrárna zavírala. Poprosily o povolení vstoupit a Audrey se napila vína a poslušně se pokusila, i když se jí to moc nepovedlo, sníst sušenku.

“Vrátím se, madam,” řekla Francouzka s povzbudivým úsměvem, když rychle odešla ke dveřím, “za pět minut. Za rohem je lékař. Přivedu ho. Počkejte na mě.”

Audrey byla vskutku vděčná, že úkol udělat potřebné kroky přenesla na bedra někoho jiného. Zpočátku, ve stavu omámení, který následoval po prvním bílém žáru vzrušení, se Francouzkou málem nechala přesvědčit, zda se nestala obětí své vlastní fantazie. Než ji však Laura opustila, vzpamatovala se a poznala, že přivoláním lékaře, což bylo koneckonců to nejrozumnější, co se dalo udělat, žena uznala, že na tom, co její zaměstnavatelka řekla, něco je.

Čekání se jí zdálo velmi dlouhé, ale neodvážila se vrátit sama do výstavních prostor a teď si uvědomila, že poslat pro policii není její věc, ale lékařova.

I vedoucí cukrárny začala být netrpělivá a obě sledovaly hodiny, dokud neuplynulo pět, deset, čtvrt hodiny, dvacet minut.

Pak se u postranních dveří na opačné straně ulice, které vedly k výstavním místnostem, náhle objevila madam Laura. Přeběhla silnici a vzrušeně pokynula Audrey.

Ta se usmála.

Audrey se třásla a sotva stála na nohou, když ji Francouzka vzala za ruku a beze slova vysvětlení, kromě toho, že tam byl doktor, odvedla třesoucí se ženu zpět a po schodech nahoru.

“Už mě neberte dovnitř, ne,” zašeptala Audrey, jejíž nervy pod dlouhým a strašlivým nápořem úplně povolily.

“Ale musíte jít, musíte jít k doktorovi,” řekla Laura, jejíž hlas a chování byly stejně posměšné jako vždycky.

Audrey se nechala vést, vskutku neochotně, ale poddajně jako dítě, po schodech nahoru a do prvního ze dvou velkých, krásně

zařízených salónů.

Lékař, starší muž přísně profesionálního vzezření, který nosil zlaté brýle a mluvil klidně a autoritativně, se jí uklonil s pronikavým, ale laskavým pohledem.

Hned jí nabídl židli, pokynul Lauře, aby odhrnula mušelinový závěs, který zakrýval nejbližší elektrické světlo, a vzal Audrey za zápěstí.

Ta se udiveně nadechla. Zjevně na ni pohlížel jako na pacientku.

“Ach, mně se nic nestalo, pane doktore,” řekla bez dechu. “Chci jen vědět, jestli ta ubohá žena zemřela přirozenou smrtí, nebo...”

Než se dostala k dalšímu slovu, viděla, jak doktor vzhlédl a vyměnil si vážný pohled s Francouzkou. Audrey okamžitě pochopila, že zřejmě pochybuje o její příčetnosti, rozzlobila se na Lauru a rozhodla se, že tomu nedorozumění učiní přítrž, a vrhla se přes místnost ke dveřím do fitcentra. “Byl jste špatně informován, doktore,” řekla rychle. “Nevolali vás za mnou, ale za nešťastnou ženou, která...”

Zkusila dveře soukromého pokoje a ty se jí otevřely pod rukou. Audrey nahlédla dovnitř, zarazila se, zatočila se závratí a ustoupila. Pak si přešla rukou po očích a chvíli počkala, aby se vzpamatovala, a směle vešla do pokoje.

Celou minutu stála a zírala kolem sebe, svírala ruce a snažila se pochopit, nemohla uvěřit svým očím.

Nejenže tam už nebyla bíle oděná dáma, ale nebylo vidět ani náznak její přítomnosti, ani stopu po tragédii.

“Kde – kde je? Kam jste dal – tělo?” zasyčela chraptivým, naléhavým šepotem.

Doktor pokrčil rameny a promluvil konejšivě.